

Határozatok Tára

YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2014. január 30.¹

C-658/11. sz. ügy

**Európai Parlament
kontra**

az Európai Unió Tanácsa

„Az Európai Unió és a Mauritiusi Köztársaság között, a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek az Európai Unió által vezetett tengeri erők részéről a Mauritiusi Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételekről létrejött megállapodás — Közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) — A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség — Fejlesztési együttműködés — A jogalap megválasztása — Az EUMSZ 218. cikk (6) és (10) bekezdése”

1. A jelen keresettel azt kéri a Bíróságtól, hogy a szomáliai partoknál folytatott kalóztámadások elleni küzdelemmel összefüggésben határozza meg az Európai Unió külső tevékenységének három területe, nevezetesen a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP), a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső dimenziója, valamint a fejlesztési együttműködés közötti határvonalat.
2. Ez az ügy, különösen a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem területén a Parlament kontra Tanács ügyben 2012. július 19-én hozott ítélet² után ismét rámutat arra, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után a pillérek formális megszűnése ellenére továbbra is szükség van az Unió egyes politikái alkalmazási körének elhatárolására.
3. Ez kényes feladat, mivel a biztonság célkitűzése a kérdés. Ez a célkitűzés ugyanis közös a KKBP-ben és a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségben. Az említett célkitűzés összefügg a fejlesztési együttműködési politikával is, mivel a biztonság az érintett államok fejlődésének szükséges előfeltétele.
4. Az Unió politikáinak elhatárolása ugyanakkor elengedhetetlen a KKBP-nek az azt az Unió más politikáitól megkülönböztető jellegzetességére tekintettel.
5. Ez a jellegzetesség különösen az Európai Parlament KKBP-ben játszott korlátozott szerepének tudható be. Ebből a szempontból bizonyos mértékben alkotmányossági feladatot jelent e politika alkalmazási körének világos szempontok meghatározása útján az Unió külső tevékenységének egyéb területeihez képest történő meghatározása.

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — C-130/10. sz. ügy.

6. Keresetével a Parlament az Európai Unió és a Mauritiusi Köztársaság közötti, a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az Európai Unió által vezetett tengeri erők részéről a Mauritiusi Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételekről, valamint a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyekre az átadást követően vonatkozó feltételekről szóló megállapodás aláírásáról és megkötéséről szóló, 2011. július 12-i 2011/640/KKBP tanácsi határozat³ megsemmisítését kéri.

7. A vitatott határozat az EUSZ 37. cikken, valamint az EUMSZ 218. cikk (5) és (6) bekezdésén alapul.

8. Az EUSZ 37. cikk értelmében, amely az EU-Szerződés V. címének „A [KKBP-re] vonatkozó különös rendelkezések” című 2. fejezetében található, „[a]z Unió az e fejezet által szabályozott területeken egy vagy több állammal vagy nemzetközi szervezettel megállapodásokat köthet”.

9. Az EUMSZ 218. cikk a nemzetközi megállapodásokkal kapcsolatos tárgyalásokkal, azok aláírásával és megkötésével kapcsolatos szabályokat tartalmazza. A következőképpen rendelkezik:

„(1) A 207. cikkben megállapított különös rendelkezések sérelme nélkül az Unió és a harmadik országok, illetve nemzetközi szervezetek közötti megállapodásokat az alábbi eljárás szerint kell megtárgyalni és megkötni.

(2) A Tanács felhatalmazást ad a tárgyalások megkezdésére, elfogadja a tárgyalási irányelveket, felhatalmazást ad az aláírásra és megköti a megállapodásokat.

(3) A Bizottság, illetve – ha a tervezett megállapodás kizárólag vagy túlnyomórészt a [KKBP-re] vonatkozik – az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviseleje ajánlásokat nyújt be a Tanácsnak, amely a tárgyalások megkezdéséről határozatot fogad el, amelyben a Tanács kijelöli – a tervezett megállapodás tárgyától függően – az Unió főtárgyalóját vagy tárgyaló küldöttségének vezetőjét.

[...]

(5) A főtárgyaló javaslata alapján a Tanács határozatban felhatalmazást ad a megállapodás aláírására és – amennyiben szükséges – a hatálybalépését megelőzően ideiglenes alkalmazására.

(6) A Tanács a főtárgyaló javaslata alapján a megállapodás megkötéséről határozatot fogad el. A kizárólag [a KKBP-re] vonatkozó megállapodások kivételével a Tanács a megállapodás megkötésére vonatkozó határozatot a következőképpen fogadja el:

a) [a] [...] Parlament egyetértését követően a következő esetekben:

[...]

v. a rendes jogalkotási eljárás, vagy a különleges, [a] [...] Parlament egyetértéséhez kötött jogalkotási eljárás alkalmazási körébe tartozó területekre vonatkozó megállapodások megkötése.

[...]

b) [a] [...] Parlamenttel folytatott konzultációt követően, minden egyéb esetben. [...]

[...]

3 – HL L 254. o., 1. o.; a továbbiakban: vitatott határozat.

10. [A] [...] Parlamentet az eljárás minden szakaszában haladéktalanul és teljeskörűen tájékoztatni kell. [...]"

10. Keresetének alátámasztására a Parlament két jogalapot hoz fel.

11. Első jogalapjával a Parlament előadja, hogy az Európai Unió és a Mauritiusi Köztársaság közötti, a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az Európai Unió által vezetett tengeri erők részéről a Mauritiusi Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételekről, valamint a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyekre az átadást követően vonatkozó feltételekről szóló megállapodás⁴ az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének második albekezdése értelmében nem kizárólag a KKBP-re vonatkozik, mivel annak célja és tartalma is összefügg a büntetőügyekben történő igazságügyi együttműködéssel, a rendőrségi együttműködéssel és a fejlesztési együttműködéssel, valamint hogy ezekre a területekre a rendes jogalkotási eljárás alkalmazandó. Következésképpen a megállapodás megkötéséről szóló határozatot az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdése a) pontjának v. alpontja értelmében a Parlament egyetértését követően kellett volna meghozni.

12. Második jogalapjával a Parlament előadja, hogy a Tanács megsértette az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdését, mivel nem tájékoztatta haladéktalanul és teljeskörűen a Parlamentet a tárgyalás szakaszaiban.

13. A Bíróság elnöke 2012. június 5-i végzésével engedélyezte a Cseh Köztársaság, a Francia Köztársaság, az Olasz Köztársaság, a Svéd Királyság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága beavatkozását a jelen ügyben a Tanács kérelmeinek támogatása végett.

14. A Bizottság számára a beavatkozást a szóbeli eljárás során a Parlament kérelmeinek támogatása végett engedélyezték.

I – Az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdésének megsértésére alapított jogalapról

A – A kizárólag a KKBP-re vonatkozó megállapodás fogalmának értelmezéséről

15. A Parlament szerint a kizárólag a KKBP-re vonatkozó megállapodás fogalmát megszorítóan kell értelmezni. Álláspontja szerint a Tanács a Parlament egyetértése vagy a vele való konzultáció hiányában nemzetközi megállapodást csak különleges körülmények között, és csak akkor köthet meg, ha ez a megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik, és nem tartalmaz semmilyen, az Unió más politikáira vonatkozó elemet.

16. A jelen kereset keretében szóban forgó megállapodás esetében a Parlament előadja, hogy az az Unió három különböző politikájához, nevezetesen a KKBP-hez, a büntetőügyekben történő rendőrségi és igazságügyi együttműködéshez, valamint a fejlesztési együttműködéshez tartozó összetevőkből áll. Álláspontja szerint ahhoz, hogy a Parlament egyetértésének megszerzése kötelező legyen, elegendő lenne, ha e három összetevő közül csak az egyik jelen lenne a megállapodásban, akár csupán másodlagos vagy járulékos jelleggel. Ilyen helyzetben ugyanis a Parlament álláspontja szerint a megállapodást nem lehet úgy tekinteni, hogy az kizárólag a KKBP-re vonatkozik.

4 — A továbbiakban: megállapodás.

17. A Tanács ezzel szemben állítja, hogy a megállapodás mind annak lényegét, mind pedig járulékos elemeit illetően kizárólag a KKBP-re vonatkozó összetevőket tartalmaz. Még ha lehetséges is lenne ilyen összetevőket azonosítani, azok csak járulékos jellegűek lennének, és így nem tennék szükségessé másik jogalap megjelölését. Mivel a megjelölt jogalap anyagi értelemben véve kizárólag a KKBP-re vonatkozik, ebből az következik, hogy eljárási szempontból a megállapodás „kizárólag a [KKBP-re] vonatkozik” az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének második albekezdése értelmében, így a Parlament egyetértése nem szükséges ahhoz, hogy a Tanács ennek a megállapodásnak a megkötéséről határozatot hozhasson.

18. A Tanács és a jelen ügyben beavatkozóként részt vevő tagállamok álláspontjával ellentétben úgy vélem, hogy egy megállapodás az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének második albekezdése értelmében akkor „vonatkozik kizárólag a [KKBP-re]”, ha az ezen megállapodás megkötéséről szóló határozat kizárólag a KKBP-vel összefüggő anyagi jogalapon nyugszik, vagyis azt minden más anyagi jogalap kizárásával hozták meg.

19. Álláspontom szerint a két kérdés szoros összefüggésére tekintettel a nemzetközi megállapodás megkötésére alkalmazandó eljárás kérdését csak az Unió számára ilyen megállapodás elfogadására hatáskört biztosító anyagi jogalap meghatározásának előzetes kérdésével együtt lehet megvizsgálni. E két kérdés szétválasztása kétszeres vizsgálathoz vezetne, amely új szempontokat jelentene annak megállapítása körében, hogy egy megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik-e, vagy sem, amely szempontok bizonytalan eredményei jogbizonytalansághoz vezetnének.

20. Meg kell tehát határozni az Uniót nemzetközi megállapodás megkötésére felhatalmazó anyagi jogalapot, mielőtt meghatároznánk annak eljárási jogalapját. Ezt a megközelítést erősíti meg egyébként a Bíróság ítélkezési gyakorlata is, amely szerint „nem az eljárások határozzák meg valamely jogi aktus jogalapját, hanem a jogi aktus jogalapja határozza meg az annak elfogadása céljából követendő eljárásokat”⁵.

21. Annak megvizsgálása keretében, hogy egy megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik-e, vagy nem, a Parlament állításával ellentétben nem számít, hogy a megállapodás másodlagosan a KKBP-től eltérő területekre is vonatkozik-e. Ugyanígy ahhoz, hogy a Parlamenttel történő előzetes konzultáció vagy a Parlament előzetes egyetértése az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése értelmében kötelező legyen, nem elegendő, hogy a megállapodás járulékos jelleggel vagy közvetett módon a KKBP-től eltérő területekre is vonatkozik.

22. A Szerződések alkotóinak szándékával ellentétben, akik a Parlamentnek a KKBP területén korlátozott szerepet kívántak adni, az ezen intézmény által javasolt értelmezés azt jelentené, hogy gyakorlatilag valamennyi nemzetközi megállapodás megkötéséhez konzultálni kell vele, vagy be kell szerezni az egyetértését. Ugyanis, bár az EUSZ 21. cikk (3) bekezdésének második albekezdése értelmében az Unió biztosítja, hogy külső tevékenységeinek különböző területei egymással, illetve az egyéb uniós politikákkal összhangban legyenek, ritka, hogy a KKBP területén megkötött megállapodás legalább közvetett módon ne érintené az Unió más politikáit.

23. Amint arra a Tanács jogosan mutat rá, ha a Parlament álláspontját fogadnánk el, az utóbbi egyetértése számos olyan megállapodáshoz is szükséges lenne, amelyek jogalapja kizárólag a KKBP, mivel azok, a külkapcsolatok területén jelen lévő általános és átfogó célkitűzések, valamint az összhang követelménye miatt gyakran függenek össze valamilyen módon az Unió más politikáival. Például a biztonság, a fejlődés és az emberi jogok közötti kétségtelen összefüggésből következően nagyon gyakran lehetne azzal érvelni, hogy a három terület egyikén meghozott intézkedések a másik kettőre is hatással vannak, így azok az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése értelmében ezekre a területekre is

5 — A fent hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítélet 80. pontja.

vonatkoznak. Márpedig ez ellentétes a Szerződések szellemiségével. Éppen ellenkezőleg, az utóbbiak nem szüntették meg vagy vonták össze az Unió különböző politikáit és az azoknak megfelelő, a horizontális célkitűzések elérésének eszközeül szolgáló jogalapokat, és valamennyi intézkedés elkülönült, és a saját jogalapjának és döntéshozatali szabályainak alávetve működik tovább.

24. Az összhang követelménye arra ösztönzi a Tanácsot, hogy az általa a KKBP területén elfogadott aktusokba építsen be az Unió más politikáival összefüggő elemeket is. Az ilyen elemek megléte alapján azonban, ha azok járulékos jellegűek, önmagában nem állapítható meg az, hogy az aktus súlypontja nem a KKBP-vel függ össze. A horizontális célkitűzések és az Unió külső tevékenysége összhangjának követelménye nem szünteti meg az Unió egyes politikáinak sajátosságait, ugyanúgy, ahogy azok egymást kiegészítő jellege sem szünteti meg az egyes politikák jellegzetességeit.

25. A KKBP-re vonatkozó megállapodások tartalmazhatnak kizárólag járulékos jellegű, az Unió más politikáira vonatkozó elemeket is, ha azok hatóköre olyan korlátozott, hogy nem igazolja másik jogalap megjelölését. Következésképpen az ilyen megállapodások az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése értelmében is kizárólag a KKBP-re vonatkoznak.

26. A Parlament állításával ellentétben az EUMSZ 218. cikk (3) bekezdésének és az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdésének szövegezése közötti különbség nem változtat az elemzésen.

27. Igaz, hogy az EUMSZ 218. cikk (3) bekezdése értelmében az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének feladata a Tanács számára ajánlások benyújtása, ha „a tervezett megállapodás *kizárólag vagy túlnyomórészt* a [KKBP-re] vonatkozik”⁶. E rendelkezés szövege a tervezett megállapodások két kategóriáját is megjelöli, tudniillik azokat, amelyek kizárólag a KKBP-re vonatkoznak, és azokat, amelyek túlnyomórészt erre a politikára vonatkoznak. A Parlament az EUMSZ 218. cikk (3) bekezdésében szereplő két kategória fennállásából arra következtet, hogy a Tanács a Parlament közreműködése nélkül az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése alapján nem köthet megállapodást, ha a megállapodás csak túlnyomórészt vonatkozik a KKBP-re, nem pedig kizárólagosan.

28. Hangsúlyozni kell ugyanakkor, hogy a fent említett két rendelkezés a nemzetközi megállapodásokhoz kapcsolódó eljárás két elkülönült szakaszára vonatkozik. Az első rendelkezés annak az intézménynek vagy személynek a meghatározásával kapcsolatos, aki jogosult a Tanács számára a tervezett megállapodással kapcsolatos tárgyalások megkezdésére vonatkozó ajánlást tenni. Ezzel szemben a második rendelkezés az ilyen megállapodás megkötésére vonatkozik.

29. Ezen túlmenően, és ez sokkal lényegesebb kérdés, úgy vélem, hogy a Parlament által hivatkozott különbség a megszüvegezésben nem igazolhatja az utóbbi által előadott álláspontot, mivel az ellentétes az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének alapjául szolgáló rendszerrel.

30. Az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése ugyanis szimetriát teremt a belső és külső intézkedések elfogadásának eljárása között. Más szavakkal, ez a rendelkezés a Parlament belső és külső hatáskörei között hoz létre párhuzamosságot. Ellentétes lenne az említett rendelkezés szövegével, de annak szellemével is, hogy a Parlament valamely nemzetközi megállapodás aláírását és megkötését illetően erősebb hatáskörrel rendelkezzen, mint az ilyen célkitűzést nélkülöző belső aktusok tekintetében.

31. Ezen túlmenően a Parlament által előadott értelmezés a Lisszaboni Szerződéssel létrehozott intézményi egyensúlyt is érintené, ami a Parlamentnek a KKBP meghatározásában és végrehajtásában korlátozott szerepet juttat, függetlenül attól, hogy az egyoldalú aktusok vagy nemzetközi megállapodások útján történik.

6 — Kiemelés tőlem.

32. Ahogy arra a Cseh Köztársaság rámutat, az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése eljárási rendelkezés, amelynek célja annak biztosítása, hogy a Parlament „külső” hatáskörei megfelelnek a Parlament „belső” hatásköreinek, vagyis hogy egy adott területtel kapcsolatban ugyanazzal a hatáskörrel rendelkezzen, függetlenül attól, hogy a szóban forgó területet külső vagy belső aktussal kell-e szabályozni.

33. Konkrétan az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének második albekezdésében foglalt, „[k]izárólag a [KKBP-re] vonatkozó megállapodások kivételével” kifejezés célja annak biztosítása, hogy abban az esetben, ha a külső aktus nem kizárólag a KKBP-re vonatkozik, hanem egyidejűleg egy vagy több másik jogalapon is nyugszik, a Parlament akkor is ugyanolyan hatáskörrel rendelkezzen, mint abban az esetben, ha egy belső aktus alapjául a KKBP-re vonatkozó jogalapon kívül más jogalapok is szolgálnak.⁷

34. Mivel a szóban forgó aktus súlypontjával kapcsolatos teszt alkalmazásával arra lehet következtetni, hogy a megállapodás jogosan alapul az egyedüli jogalapját képező EUSZ 37. cikkben, ebből azt kell levezetni, hogy eljárási szempontból a megállapodás az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése értelmében kizárólag a KKBP-re vonatkozik.

35. Ebből az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdésének értelmezését az anyagi jogalap megválasztásához kapcsoló elemzésből az következik, hogy annak ellenőrzése érdekében, hogy a vitatott határozat olyan megállapodást érint-e, amely e rendelkezés értelmében kizárólag a KKBP-re vonatkozik, és amelyet tehát jogosan fogadtak el a Parlamenttel történt konzultáció vagy annak egyetértése nélkül, elengedhetetlen megvizsgálni, hogy e határozat megfelelő – és egyetlen – anyagi jogalapját valóban az EUSZ 37. cikk jelenti-e.

B – A vitatott határozat anyagi jogalapjának megválasztásáról

36. Az Unió valamely aktusa megfelelő jogalapja megválasztásának alkotmányos jelentősége van.⁸ Ebből a választásból következik az ilyen aktus elfogadására alkalmazandó eljárás, és az, hogy az aktus az Unió belső vagy külső tevékenységével van-e összefüggésben.

37. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi aktus jogalapjának megválasztását objektív és bíróságilag felülvizsgálható körülményekre kell alapítani, amelyek közé tartozik különösen a jogi aktus célja és tartalma.⁹ Ha a jogi aktus vizsgálatából az derül ki, hogy az kettős célkitűzést követ, vagy két összetevőből áll, és ezek egyike elsődlegesként vagy döntő jellegüként azonosítható, míg a másik csak járulékos jellegű, a jogi aktust egyetlen jogalapra, azaz az elsődleges, illetve döntő jellegű célkitűzés vagy összetevő által megkövetelt jogalapra kell alapítani.¹⁰ Az érintett aktus súlypontjának megállapításakor figyelembe kell vennie az aktus összefüggéseit is.

38. Mivel a vitatott határozat tárgya a vitatott határozatnak az Unió nevében történő aláírása és megkötése, a határozatot a megállapodással együtt kell megvizsgálni.

39. A jelen ügyben a vitatott határozat súlypontjának megállapítása felveti azt a kérdést, hogy az, valamint a megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik-e, vagy az elválaszthatatlanul és hasonló mértékben vonatkozik egyrészt a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre és/vagy másrészt a fejlesztési együttműködésre, amelynek következtében az említett határozatot az Unió különböző politikáinak megfelelő több jogalapra kellett volna alapítani.

7 — A több jogalapra alapított aktusra példaként lásd az Európai Uniónak a Délkelet-ázsiai Barátsági és Együttműködési Szerződéshez való csatlakozásáról szóló, 2012. április 26-i 2012/308/KKBP tanácsi határozatot (HL L 154., I. o.). Ez a határozat az EUSZ 31. cikk (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUSZ 37. cikk (1) bekezdésén és az EUMSZ 209. cikkben, az EUMSZ 212. cikkben, valamint az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdésének a) pontján és (8) bekezdésének második albekezdésén alapul.

8 — A 2001. december 6-i C-2/00. sz. vélemény (EBHT 2001., I-9713. o.) 5. pontja.

9 — Lásd különösen a C-137/12. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2013. október 22-én hozott ítélet 52. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

10 — Uo. (53. pont).

40. A tárgyaláson a Bíróság felhívására a Parlament jelezte, hogy álláspontja szerint a vitatott határozat anyagi jogalapjaként az EUSZ 37. cikken kívül az EUMSZ 82. cikket, az EUMSZ 87. cikket és az EUMSZ 209. cikket kellett volna megjelölni.

41. Álláspontom szerint a megállapodás összefüggéseire, annak célkitűzésére és tartalmára tekintettel meg kell állapítani, hogy az arra vonatkozó vitatott határozat anyagi jogalapja kizárólag az EUSZ 37. cikk.

42. A vitatott határozat anyagi jogalapja megfelelőségének bizonyítására irányuló elemzésem keretében a határozat és a megállapodás célkitűzésének és tartalmának vizsgálata nem történhet elszigetelten, hanem figyelembe kell vennie azokat az aktusokat, amelyekre ezek hivatkoznak, illetve amelyekkel kapcsolatban állnak.

43. E tekintetben fontos rámutatni, hogy mind a vitatott határozat, mint a megállapodás utal az Egyesült Nemzetek Szervezete Biztonsági Tanácsának¹¹ határozataira, valamint a Szomália partjainál folytatott kalóztámadásoktól és fegyveres rablásoktól való elrettentéshez, azok megelőzéséhez és visszaszorításához való hozzájárulás céljából folytatott európai uniós katonai műveletről szóló, 2008. november 10-i 2008/851/KKBP tanácsi együttes fellépésre.¹²

44. A Biztonsági Tanács a szomáliai partoknál folytatott kalóztámadások előretörésére tekintettel, valamint a nemzetközi biztonságot emiatt ért fenyegetés miatt több határozatot fogadott el a kérdésről, többek között az 1814. (2008), az 1816. (2008), az 1838. (2008) és az 1851. (2008) számú határozatokat.

45. Az 1814. (2008) számú határozatban a Biztonsági Tanács rámutatott, hogy „a szomáliai helyzet továbbra is fenyegeti a régió békéjét és nemzetközi biztonságát”¹³. Az említett határozat 11. pontjában kéri „az államokat és a regionális szervezeteket, hogy lépéseiket szorosan összehangolva [...] hozzanak intézkedéseket a Szomáliának szánt humanitárius támogatás szállításában és eljuttatásában, valamint az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) által engedélyezett tevékenységekben részt vevő hajók védelme érdekében”.

46. Az 1816. (2008) számú határozatában a Biztonsági Tanács „*aggodalmának* adott hangot amiatt, hogy a hajókat érő kalóztámadások és fegyveres rablások veszélyeztetik a humanitárius támogatás tényleges eljuttatását Szomáliába, ennek időtartamát és biztonságát, valamint a tengeri kereskedelmi útvonalak biztonságát és a nemzetközi hajózást”¹⁴. Rámutatott arra is, hogy „a szomáliai felségvizeken vagy a nyílt tengeren a hajókat ért kalóztámadások és a fegyveres támadások elmergesítik a helyzetet az országban, ami továbbra is fenyegeti a nemzetközi békét és a régió biztonságát”¹⁵.

47. Ebből a megállapításból kiindulva a Biztonsági Tanács a kalóztámadások elleni küzdelem érdekében nemzetközi együttműködésre szólított fel. „[E]lsősorban a szomáliai partvidék mentén haladó tengeri kereskedelmi útvonalakon közlekedni szándékozó államokat arra kérte fel, hogy az átmeneti szövetségi kormánnyal együttműködésben erősítsék meg és hangolják össze a tengeren elkövetett kalóztámadások és fegyveres rablások visszaszorítását célzó fellépésüket”¹⁶. A Biztonsági Tanács továbbá felhívta „valamennyi államot a szomáliai felségvizeken vagy a Szomália partjainál a nyílt tengeren elkövetett kalóztámadásokkal és a fegyveres rablásokkal kapcsolatos együttműködésre egymással, a Nemzetközi

11 — A továbbiakban: Biztonsági Tanács.

12 — HL L 301., 33. o. A jelen kereset benyújtása előtt utoljára a 2010. december 7-i 2010/766/KKBP tanácsi határozattal (HL L 327., 49. o.) módosított együttes fellépés (a továbbiakban: együttes fellépés).

13 — E határozat utolsó preambulumbekzdése.

14 — E határozat második preambulumbekzdése.

15 — Az említett határozat tizenkettedik preambulumbekzdése.

16 — Az 1816. (2008) határozat 2. pontja.

Tengerészeti Szervezettel (NTSZ), és adott esetben a hatáskörrel rendelkező regionális szervezetekkel, valamint arra, hogy osszák meg egymással az ezzel összefüggő valamennyi információt, és az alkalmazandó nemzetközi joggal összhangban nyújtsanak segítséget a kalózok vagy fegyveres rablók által fenyegetett vagy megtámadott hajóknak”¹⁷.

48. Az 1838. (2008) számú határozatában a Biztonsági Tanács ezenkívül kérte „valamennyi, a tengeri tevékenység biztonságával érintett állam aktív részvételét a Szomália partjai mentén a nyílt tengeren hajózó hajókkal szembeni kalóztámadásokkal szembeni küzdelemben, különösen hadihajók vagy katonai légi járművek bevetését a nemzetközi joggal összhangban, amint azt az [Egyesült Nemzetek Montego Bay-ben (Jamaica), 1982. december 10-én aláírt tengerjogi] [e]gyezménye¹⁸ kimondja”¹⁹.

49. A nemzetközi együttműködés e katonai vonatkozásán túl kiterjed a kalóztámadások visszaszorítására is. Ezért az 1816. (2008) számú határozatában a Biztonsági Tanács arra kérte „az államokat, különösen a lobogó szerinti államokat, a kikötő szerinti államokat és a parti államokat, valamint az áldozatok vagy a kalóztámadások és fegyveres rablások elkövetőinek állampolgársága szerinti államokat, valamint a nemzetközi jog vagy belső joguk alapján joghatósággal rendelkező államokat, hogy működjenek együtt az alkalmazandó nemzetközi joggal – beleértve a nemzetközi emberi jogot – összhangban a Szomália partjainál elkövetett kalóztámadásokért és fegyveres rablásokért felelős személyekre vonatkozó joghatóság megállapítása, valamint a nyomozás és a büntetőeljárások lefolytatása terén, és segítsék ezeket az erőfeszítéseket, különösen logisztikai segítséggel, valamint segítsék a jogi lehetőségek igénybevételét a joghatóságuk és ellenőrzésük alá tartozó személyekre vonatkozóan, mint az áldozatok, a tanúk és a jelen határozat értelmében folytatott műveletek során elfogott személyek”²⁰.

50. A Biztonsági Tanács ezzel a kalóztámadások hatékonyabb visszaszorítása érdekében a nemzetközi együttműködés megerősítésére hívott fel, aggodalmát fejezve ki a fölött, „hogyan az eszközök hiánya, a belső jogszabályok hiánya és az elfogásukat követően a kalóztámadásokat végrehajtó személyek sorsával kapcsolatos bizonytalanság megakadályozta az erőteljesebb nemzetközi fellépést a Szomália partjainál kalóztámadásokat elkövető személyekkel szemben, és egyes esetekben arra kényszerített, hogy a kalóztámadásokat elkövetőket bíróság elé állítás nélkül szabadon engedjék”²¹.

51. A Biztonsági Tanács határozatainak végrehajtása és a kalóztámadásokkal szembeni küzdelem területén folytatott nemzetközi együttműködésben való részvétel érdekében az Unió elfogadta az együttes fellépést. Ez az EU-Szerződés 14. cikkén, 25. cikke utolsó albekezdésén, valamint 28. cikke (3) bekezdésén alapul.

52. Az együttes fellépés „Cél” címet viselő 1. cikke (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az [...] Unió [...] a[...] Biztonsági Tanács[...] 1814 (2008) sz., 1816 (2008) sz. és 1838 (2008) sz. határozatának támogatását célzó, az ENSZ [...] Tengerjogi Egyezményének [...] 100. és további cikkeinek alkalmazásával kalóztámadás esetén engedélyezett fellépésekkel összhangban álló, és különösen a harmadik államokkal történt megállapodások útján megvalósuló, Atalanta elnevezésű katonai műveletet [...] folytat annak érdekében, hogy hozzájáruljon:

- az Élelmezési Világprogramban (WFP) részt vevő hajók védelméhez – az ENSZ [Biztonsági Tanács] 1814 (2008) sz. határozatában foglalt megbízatással összhangban –, amelyek élelmiszersegélyt juttatnak el a lakóhelyét elhagyni kényszerült szomáliai lakosságnak,

17 — E határozat 3. pontja.

18 — Az Egyezmény 1994. november 16-án lépett hatályba, és azt az 1998. március 23-i 98/392/EK tanácsi határozattal (HL L 179., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 3. kötet, 260. o.) kötötték meg és hagyták jóvá (a továbbiakban: az Egyesült Nemzetek tengerjogi egyezménye).

19 — E határozat 2. pontja.

20 — E határozat 11. pontja. Lásd továbbá az 1846. (2008) számú határozat 14. pontját.

21 — Az 1851. (2008) számú határozat kilencedik preambulumbekzdése.

- a Szomália partjainál hajózó, kalóztámadások által veszélyeztetett hajók védelméhez, a Szomália partjainál folytatott kalóztámadásoktól és fegyveres rablásoktól való elrettentéshez, azok megelőzéséhez és visszaszorításához az ENSZ [Biztonsági Tanács] 1816 (2008) sz. határozatában foglalt megbízással összhangban.”

53. Az együttes fellépés „Megbízatus” című 2. cikke értelmében:

„Az Atalanta a vonatkozó nemzetközi jogban, nevezetesen az ENSZ tengerjogi egyezményében, valamint az ENSZ [Biztonsági Tanács] 1814 (2008), 1816 (2008) és 1838 (2008) sz. határozatában megállapított feltételek mellett, és rendelkezésre álló kapacitása erejéig:

[...]

- e) az illetékes államok jogi eljárásainak a 12. cikk feltételei szerinti esetleges gyakorlására tekintettel elfoghatja, fogva tarthatja és átadhatja azokat a személyeket, akik gyanúsíthatók az ENSZ [t]engerjogi [e]gyezményének 101. és 103. cikkében említett kalóztámadás vagy fegyveres rablás elkövetésével vagy annak szándékával azokon a területeken, ahol az Atalanta jelen van, továbbá lefoglalhatja a kalózok vagy fegyveres rablók hajóit, illetve kalóztámadást vagy fegyveres rablást követően a kalózok vagy fegyveres rablók birtokába került hajókat és a fedélzetükön található javakat;

[...]”

54. Az együttes fellépés „Harmadik államok részvétele” című 10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az [...] Unió döntéshozatali autonómiája és az egységes intézményi keret sérelme nélkül, valamint az Európai Tanács vonatkozó iránymutatásaival összhangban harmadik államok felkérhetők a műveletben való részvételre.

[...]

(3) A harmadik államok részvételére vonatkozó részletes szabályok a Szerződés 37. cikkében meghatározott eljárással összhangban megkötendő megállapodások tárgyát képezik. Amennyiben az [Unió] és egy harmadik állam olyan megállapodást kötött, amely keretet biztosít ez utóbbi részvételére az [Unió] válságkezelési műveleteiben, a megállapodás rendelkezései e művelettel összefüggésben értelmezendők.

[...]

(6) Az elfogott és fogva tartott személyeknek a műveletben részt vevő harmadik államok részére, az ezen államok joghatóságának gyakorlása céljából történő átadásának feltételeit a (3) bekezdésben említett részvételi megállapodások megkötése és végrehajtása során állapítják meg.”

55. Végül idézni kell az együttes fellépés „Az elfogott és fogva tartott személyek igazságszolgáltatási hatáskör gyakorlása céljából való átadása” című 12. cikkét, amelynek értelmében:

„(1) Egyrészt Szomáliának a tagállamok vagy harmadik államok joghatóságának gyakorlására vonatkozó hozzájárulása, másrészt az ENSZ [t]engerjogi [e]gyezményének 105. cikke alapján, büntetőeljárás céljából át kell adni azokat az elfogott vagy fogva tartott személyeket, akik gyanúsíthatók az ENSZ [t]engerjogi [e]gyezményének 101. és 103. cikkében említett kalóztámadásnak vagy fegyveres rablásnak a szomáliai felségvizeken vagy a nyílt tengeren való elkövetésével vagy annak szándékával, valamint a fenti cselekmények elkövetésére szolgáló eszközöket:

- azon tagállam vagy a műveletben részt vevő harmadik állam illetékes hatóságainak, amelynek a lobogója alatt a foglyokat ejtő hajó közlekedik, vagy
- amennyiben ez az állam joghatóságát nem tudja vagy nem kívánja gyakorolni, annak a tagállamnak vagy harmadik államnak, amely joghatóságát az említett személyeken vagy eszközökön gyakorolni kívánja.

(2) Az (1) bekezdésben említett személyek nem adhatók át harmadik államnak, ha nem történt megállapodás e harmadik állammal az átadás feltételeiről az alkalmazandó nemzetközi joggal – nevezetesen a nemzetközi emberi joggal – összhangban különösen annak biztosítása érdekében, hogy senkit ne sújtsanak halálbüntetéssel vagy vessenek alá kínzásnak vagy más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak.”

56. Amint a vitatott határozat (3) preambulumbekzdése kimondja, a megállapodás elfogadásának célja az együttes fellépés 12. cikkének végrehajtása volt. A megállapodás továbbá meghatározza – az együttes fellépés 10. cikkének (3) és (6) bekezdése alkalmazásával – harmadik államnak az Atalanta műveletben történő részvételének feltételeit is.

57. A jelen eljárás keretében senki nem vitatja, hogy célkitűzésére és tartalmára tekintettel az együttes fellépés a KKBP területére tartozik. Ugyanez vonatkozik álláspontom szerint a megállapodásra és a vitatott határozatra, amelyek annak folytatását képezik. Különösen az nem világos, hogy miért tartozna a KKBP területére a harmadik államoknak a szomáliai partoknál folytatott kalóztámadásoktól és fegyveres rablásoktól való elrettentésre, azok megelőzésére és visszaszorítására irányuló uniós fellépésben való részvételének maga az elve, valamint az szabály, amelynek értelmében az elfogott személyek harmadik ország számára történő átadásának feltétele e harmadik állam részéről a nemzetközi jog, különösen az emberi jogok területének tiszteletben tartása, ha az átadás és az érintett személyekre vonatkozó bánásmód részletesebb szabályai nem tartoznak a KKBP területére.

58. Meg kell tehát vizsgálni, hogy pontosan mit is tartalmaz a megállapodás, amelyre a vitatott határozat vonatkozik.

59. A megállapodás szabályozza a kalóztámadások elkövetésével gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az Európai Unió által vezetett tengeri erők (Eunavfor) részéről a Mauritiusi Köztársaság részére történő átadására vonatkozó feltételeket, meghatározza a velük való bánásmód és a büntetőeljárás feltételeit, és meghatározza az Eunavfor által a Mauritiusi Köztársaság számára ennek keretében nyújtott segítség hatókörét.

60. A megállapodás „Cél” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez a megállapodás meghatározza az alábbiakra vonatkozó feltételeket és részletes szabályokat:

- a) az [Eunavfor] műveleti területén kalóztámadás elkövetésével vagy annak kísérletével gyanúsított, az [Eunavfor] által fogva tartott személyeknek [az] [...] átadása;

- b) az [Eunavfor] által a kalóztámadásokkal összefüggésben lefoglalt javaknak az [Eunavfor] részéről [a Mauritiusi Köztársaság] részére történő átadása; valamint
- c) az átadott személyekkel való bánásmód.”

61. A megállapodás 3. cikke tartalmazza az Eunavfor által fogva tartott, kalóztámadással gyanúsított személyeknek és a kalóztámadásokkal összefüggésben az előbbi által lefoglalt javaknak a Mauritiusi Köztársaság részére történő átadása szabályainak és feltételeinek általános elveit. Kimondja különösen, hogy ezeknek a személyeknek a Mauritiusi Köztársaság bűnüldöző hatóságai számára történő átadása csak az utóbbiak döntése alapján történhet. A megállapodás 3. cikkének (5) bekezdése értelmében továbbá „[a]z átadott személyeket kíméletes, a nemzetközi emberi jogi előírásokból fakadó kötelezettségeknek, valamint Mauritius alkotmányának [helyesen: a Mauritiusi Köztársaság alkotmányában szereplő nemzetközi emberi jogi előírásokból fakadó kötelezettségeknek] megfelelő bánásmódban kell részesíteni, ideértve a kínzás és más kegyetlen, embertelen és megalázó bánásmód vagy büntetés tilalmát, az önkényes letartóztatás tilalmát és a tisztességes eljárás biztosításának követelményét is”.

62. A megállapodás 4. cikke az átadott személyekkel kapcsolatos bánásmód, büntetőeljárás és tárgyalás szabályait tartalmazza. E szabályok között szerepel az ésszerű határidőn belül megtartott tárgyaláshoz való jog, a tisztességes eljáráshoz való jog, vagy az ártatlanság vélelmének biztosítéka. A megállapodás 5. cikke továbbá kimondja az átadott személyekkel szemben a halálbüntetés kiszabásának tilalmát.

63. A megállapodás 6. cikke a nyilvántartásokkal és az értesítésekkel kapcsolatos. Előírja, hogy az Eunavfor köteles minden átadott személyre vonatkozóan a fogva tartással kapcsolatos nyilvántartást átadni a Mauritiusi Köztársaságnak, hogy a Mauritiusi Köztársaság felel valamennyi átadott személy pontos nyilvántartásáért, valamint, hogy ezt a nyilvántartást az Unió és az Eunavfor rendelkezésére kell bocsátani.

64. A megállapodás 7. cikke továbbá meghatározza az Eunavfor által az átadott személyekkel kapcsolatos nyomozás és büntetőeljárás megindítása céljából nyújtott segítséget. Az Eunavfor segítséget nyújt a Mauritiusi Köztársaságnak a megállapodás 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a fogva tartásról vezetett nyilvántartás átadásával, a bizonyítékok feldolgozásával, valamint a tanúk által tett nyilatkozatok vagy vallomások rendelkezésre bocsátásával kapcsolatban is.

65. A megállapodás 7. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy „[a]mennyiben más pénzügyi támogatók nem biztosítják az említett erőforrásokat, a Felek – az alkalmazandó eljárásokra is figyelemmel – kidolgozzák a pénzügyi, technikai és egyéb támogatás nyújtására vonatkozó végrehajtási rendelkezéseket, hogy lehetővé tegyék az átadott személyek átadását és fogva tartását, valamint a velük szemben induló nyomozás, büntetőeljárás és tárgyalás lefolytatását. E végrehajtási rendelkezések célja továbbá, hogy lehetővé tegyék a Mauritius[i Köztársaság] számára történő technikai és logisztikai támogatást a jogszabályok felülvizsgálata, a nyomozók és ügyészek képzése, a nyomozati és bírósági eljárások, valamint különösen a bizonyítékok tárolása és átadása, továbbá a jogorvoslati eljárás terén. A végrehajtási rendelkezések céljuk még, hogy előírásokat határozzanak meg felmentés vagy a büntetőeljárás mellőzése esetén az átadott személyek hazaszállítására vonatkozóan, az átadott személyeknek a büntetés letöltése céljából egy másik állam részére történő átadására vonatkozóan, illetve a börtönbüntetésük Mauritius[i Köztársaságban] való letöltését követő hazaszállításukra vonatkozóan.”

66. A megállapodás 10. cikkének (1) bekezdése továbbá kimondja, hogy „[e] megállapodás alkalmazásában az operatív, adminisztratív és technikai kérdések egyrészről [a] Mauritius[i Köztársaság] illetékes hatóságai, másrészről az [Unió] illetékes hatóságai és a küldő állam illetékes hatóságai által kötendő végrehajtási rendelkezések tárgyát képezhetik”. A megállapodás 10. cikke (2) bekezdésének f) pontja értelmében ezek a végrehajtási rendelkezések vonatkozhatnak többek között a „Mauritius[i Köztársaság] kérésére a 7. cikkben említett technikai, szakértői, képzési és egyéb támogatás nyújtás[ára] e megállapodás céljainak teljesítése érdekében”.

67. Végül a megállapodás 11. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy az „addig marad hatályban, amíg az Eunavfor nem küld értesítést a[z Atalanta] művelet befejeztéről”.

68. Az együttes fellépés e leírásából és a megállapodásból kitűnik, hogy szoros összefüggés van az első által meghatározott katonai művelet és a másodikban foglalt, a kalóztámadásokkal gyanúsított személyek átadásával és a velük való bánásmóddal kapcsolatos rendelkezések között.

69. Az Unió által az együttes fellépés 10. cikkének (3) bekezdése és 12. cikkének (2) bekezdése alapján megkötött megállapodások célja a Biztonsági Tanácsnak a Szomália partjai mentén folytatott kalóztámadások elleni küzdelem tárgyában hozott határozatainak végrehajtása, és így azok részei az ezen a területen folytatott nemzetközi együttműködésnek. Az együttes fellépés és a megállapodás együtt tartalmaz a Biztonsági Tanács kéréseinek megfelelő és koherens választ.

70. Ahogy arra az Olasz Köztársaság rámutat, az együttes fellépés a kalóztámadások megelőzése és visszaszorítása sikerének biztosítása érdekében kimondja, hogy elengedhetetlen a régió államaival megkötni a részvételükhöz, beleértve a gyanúsított személyek fölötti joghatóság gyakorlásával összefüggésben szükséges megállapodásokat. A megállapodás tehát úgy tekinthető, mint az együttes fellépés végrehajtására irányuló intézkedés, amely a fellépésnek szerves részét képezi. E tekintetben rá kell mutatni, hogy az EUSZ 28. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „[a]mennyiben a nemzetközi helyzet műveleti fellépést tesz szükségessé, a Tanács elfogadja a szükséges határozatokat[, amelyekben] meg kell határozni [azok] [...] végrehajtásának feltételeit”. Az a körülmény, hogy a megállapodás szerves része az együttes fellépés végrehajtása feltételeinek, már komoly bizonyíték arra, hogy az a KKBP-re vonatkozik.

71. Hangsúlyozni kell továbbá azt, hogy az együttes fellépéssel létrehozott katonai művelet megfelelő végrehajtásához és hatékonyságához elengedhetetlenek az átadási megállapodások.

72. Ahogy ugyanis azt a Francia Köztársaság előadja, a kalóztámadások elleni küzdelem nem korlátozódik a gyanús kalózhajók átvizsgálására, hanem az magában foglalja a kalóztámadásokkal gyanúsított személyek átadását és ügyének tárgyalását is. Így, bár a megállapodás alapján a gyanúsított személyek átadása és velük szemben a büntetőeljárás lefolytatásával kapcsolatos műveletek nem minősülnek szigorú értelemben vett katonai műveletnek, azok mégis szorosan kapcsolódnak az Atalanta katonai művelethez.

73. Az Atalanta misszió célja a kalóztámadásoktól történő elrettentés, azok megelőzése és visszaszorítása. E misszió keretében nem csak a hajók megvédése szükséges, hanem adott esetben a kalóztámadásokkal gyanúsított személyek elfogása is, és átadásuk a joghatósággal rendelkező hatóságoknak. A misszió célja nehezen lenne elérhető, ha a kalóztámadásokat elkövető személyekkel szemben nem lehetne büntetőeljárást kezdeményezni, és így azonnal folytathatnák a büntetett tevékenységüket.

74. Ahogy azt az Olasz Köztársaság hangsúlyozza, ha a kalóztámadásokkal gyanúsított személyek azonosítása és elfogása nem vezet egyszerre gyors, hatékony és az emberi jogokat tiszteletben tartó eljáráshoz, maga az együttes fellépés veszíti el a hatékony érvényesülés lehetőségét. Ennek hiányában semmilyen elrettentő hatással nem rendelkezne, és alkalmatlan lenne arra, hogy a szomáliai partok mentén folyó kalóztámadások problémájára végleges megoldást kínáljon.

75. A jelen ügyben szóban forgó megállapodáshoz hasonló megállapodások alapvető jelentőségűek az Unió által elhatározott katonai művelet lefolytatásához. Már a kezdetekkor megállapították, hogy ennek a katonai műveletnek a súlypontja a műveleti és jogi cselekmények folytonossága. Enélkül a folytonosság nélkül a kalózzal szemben folytatott büntetőeljárások bonyolultabbak, sőt lehetetlenek. Ezzel a műveleti hatékonyság kerülne veszélybe, az Unió fellépésétől várt elrettentő hatás pedig gyakorlatilag megszűnne.²²

76. A kalóztámadások elleni küzdelem fontos biztonsági és katonai dimenzióval rendelkezik, amelyet szükségszerűen ugyanilyen jelentős visszaszorító és jogi dimenziónak kell kísérnie.²³ Ezért kötött a nemzetközi közösség a terhek globális megosztásának szellemében a tárgyalás lefolytatása és a jogsértés elkövetéséhez közeli helyre történő átadás céljából a régió érintett országaival átadási megállapodásokat.²⁴

77. A Parlament egyébiránt maga is elismeri a tengeri kalózkodásról szóló 2012. május 10-i állásfoglalásában,²⁵ hogy „a kalózkodás további büntetlensége nem szolgálja az elrettentést”²⁶.

78. A fentiekből következik, hogy a megállapodás a Biztonsági Tanács határozatainak és az együttes fellépésnek tulajdonképpen meghosszabbítása, és szorosan kapcsolódik az Atalanta katonai művelet végrehajtásához. Ezt követően meg kell vizsgálni, hogy a megállapodás célkitűzése az együttes fellépéshez hasonlóan a KKBP területére tartozik-e.

79. Célkitűzésük szempontjából vizsgálva az együttes fellépés és a megállapodás olyan eszközök, amelyekkel az Unió a Biztonsági Tanács által elhatározott fellépést hajt végre, amelynek célja a nemzetközi béke és biztonság megőrzése. A Biztonsági Tanács határozataival, valamint az együttes fellépés 12. cikkének (2) bekezdésével összhangban a megállapodás célja valójában a szomáliai partoknál folyó kalóztámadások elleni hatékony küzdelem és az alapvető jogok tiszteletben tartásának összeegyeztetése.

80. A szomáliai partoknál folyó kalóztámadások fenyegetést jelentenek a nemzetközi biztonságra és a regionális stabilitásra. Az Unió fellépésének célja a nemzetközi bűnözésnek az Indiai-óceánon, különösen a szomáliai partoknál, valamint az Afrika szarván elterjedt ezen formája elleni küzdelem. Ahogy arra a Parlament a tengeri kalózkodásról szóló 2012. május 10-i, fent hivatkozott állásfoglalásában rámutatott, az „egyre nagyobb fenyegetést [jelent] mind az emberi élet, mind a tengerészek és egyéb személyek biztonsága, valamint a regionális fejlődés és stabilitás, a tengeri környezet, a világkereskedelem, a tengeri szállítás és a hajózás minden formája, ezen belül a halászhajók és a humanitárius segélyszállítmányok vonatkozásában”²⁷.

81. Az Unió fellépésének célja tehát a tengeri hajózás biztonságának megőrzése ezen a jelentős nemzetközi áthaladó forgalmat bonyolító területen. Ebben a tekintetben ez a fellépés a szomáliai partok mentén a nemzetközi biztonság biztosításának célját szolgálja. Hozzájárul továbbá a régió stabilitásához és békéjéhez.

22 — Lásd Lenoir, D., „Atalante et l'action de l'Union européenne contre la piraterie” című előadását az „Action, intervention, sanction” című harmadik kerekasztal keretében a „La piraterie: »menace stratégique« ou épiphénomène?” témával kapcsolatban 2009. december 7-én megtartott, a Fondation pour la recherche stratégique által szervezett tanulmányi napon, 61. o.

23 — Lásd Bosse-Platière, I., „Le volet judiciaire de la lutte contre la piraterie maritime en Somalie: les accords de transfert conclus par l'Union européenne avec des États tiers”, *Les différentes facettes du concept juridique de sécurité – Mélanges en l'honneur du Professeur Pierre-André Lecocq*, université Nord Lille 2, 2011, 101. o.

24 — Lásd a főtitkár különtanácsadójának a Szomália partjainál folytatott kalózkodás jogi kérdéseiről szóló jelentésének 65. pontját.

25 — 2011/2962(RSP).

26 — 10. pont.

27 — Az állásfoglalás C. pontja.

82. Az Unió szempontjából a Vörös-tenger, valamint az Ádeni-öböl partjai tengeri forgalmának megbénulása stratégiai problémává teszi a kalózkodást. Európa ellátása szempontjából ugyanis alapvető jelentőségű tengeri útvonalról van szó. Tágabb értelemben a kalóztámadások elleni nemzetközi szintű mozgósítás mutatja, hogy azok potenciálisan a világ különböző részeiből érkező valamennyi hajót érinthetik, ezért pedig a nemzetközi békét és biztonságot fenyegetik.

83. Álláspontom szerint a szomáliai part menti kalóztámadások ellen a Biztonsági Tanács által kezdeményezett nemzetközi együttműködés keretében és az emberi jogokkal összhangban a nemzetközi béke és biztonság fenntartása érdekében folytatott küzdelem célkitűzése a KKBP területére tartozik.

84. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ez a célkitűzés megfelel az Unió külső tevékenysége EUSZ 21. cikk (2) bekezdése a)–c) és h) pontjában felsorolt céljainak. E rendelkezés értelmében:

„(2) Az Unió közös politikákat és tevékenységeket határoz meg és hajt végre, és a nemzetközi kapcsolatok minden területén magas szintű együttműködés kialakításán munkálkodik annak érdekében, hogy:

- a) megvédje értékeit, alapvető érdekeit, biztonságát, függetlenségét és integritását;
- b) megszilárdítsa és erősítse a demokráciát, a jogállamiságot, az emberi jogokat és a nemzetközi jog elveit;
- c) összhangban az Egyesült Nemzetek Alapokmányának^[28] céljaival és elveivel, valamint a Helsinkii Záróokmány elveivel és a Párizsi Charta céljaival – beleértve a külső határokhoz kapcsolódókat is – megőrizze a békét, megelőzze a konfliktusok kialakulását, és erősítse a nemzetközi biztonságot;

[...]

- h) előmozdítsa egy erősebb többoldalú együttműködésen és a világ felelős kormányzásán alapuló nemzetközi rendszer létrejöttét.”

85. Igaz, hogy az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésében felsorolt célkitűzések az Unió külső tevékenységének horizontális célkitűzései, amelyek közül egyik sem kifejezetten a KKBP-re vonatkozik. A KKBP célkitűzéseinek azonosítása annál is nehezebb, mivel egyrészt az EUSZ 23. cikk, amely a KKBP-re vonatkozó különös rendelkezésekről szóló 2. fejezetben található, az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésben említett, az Unió külső tevékenységének horizontális célkitűzéseire utal, másrészt az EUSZ 24. cikk (1) bekezdése különösen szélesen és általánosan határozza meg a KKBP területét. E rendelkezés értelmében ugyanis „[a]z Unió [KKBP-re] vonatkozó hatásköre a külpolitika minden területére és az Unió biztonságát érintő valamennyi kérdésre kiterjed, ideértve egy közös védelempolitika fokozatos kialakítását, amely közös védelemhez vezethet”.

86. Elengedhetetlen mindazonáltal meghatározni a KKBP és az Unió többi politikája közötti határokat. Ez a kötelezettség az EUSZ 40. cikkben foglalt azon kikötésből ered, hogy az Unió KKBP területén meglévő és más politikáira vonatkozó hatáskörei kölcsönösen nem sérthetik egymást.

28 — A San Franciscóban (Amerikai Egyesült Államok) 1945. június 26-án aláírt Charta.

87. E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az Unió külső tevékenységének fent említett, vagyis az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének a)–c), valamint h) pontjában felsorolt célkitűzései részét képezik a hagyományosan a KKBP-hez tartozónak tekintett célkitűzéseknek. E tekintetben rámutatnék, hogy az ebben a rendelkezésben megjelölt célkitűzések lényegében megfelelnek az EU-Szerződés Lisszaboni Szerződés előtti változatának 11. cikke (1) bekezdése értelmében a KKBP-hez tartozónak tekintett célkitűzéseknek.

88. Továbbá, mivel az EUSZ 21. cikk (2) bekezdése meghatározza az Unió külső tevékenységének célkitűzéseit, annak megállapítása érdekében, hogy konkrétan az Unió melyik politikájához kapcsolódik egy adott célkitűzés, ezt a rendelkezést az egyes politikákra alkalmazandó különös rendelkezésekkel együtt kell értelmezni.

89. Ami különösen a béke fenntartására és a nemzetközi biztonság megerősítésére irányuló célkitűzést illeti, a fent hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítélet annak a KKBP-hez tartozása mellett érvel.

90. Ebben az ítéletben ugyanis a Bíróság nem csak az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének c) pontjára és az EUSZ 24. cikk (1) bekezdésének első albekezdésére, hanem az EUSZ 43. cikk (1) bekezdésére is alapozva a KKBP területével összefüggőnek találta a nemzetközi béke és biztonság megőrzése érdekében a nemzetközi terrorizmus és annak finanszírozása elleni küzdelemre irányuló célkitűzést.

91. Amint az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben is, az a körülmény, hogy a megállapodás egyike azon eszközöknek, amellyel az Unió olyan nemzetközi célú fellépést hajt végre, amelyről a Biztonsági Tanács számos határozatot hozott, és amelynek célja vitathatatlanul a nemzetközi béke és biztonság fenntartása, fontos elem annak megállapításához, hogy a megállapodás összefügg a KKBP területével.²⁹

92. Az EUSZ 37. cikk értelmében, amely – ahogy arra emlékeztetni kell – a vitatott határozat anyagi jogalapját képezi, az Unió a KKBP valamennyi területén nemzetközi megállapodásokat köthet, beleértve a közös biztonság- és védelempolitika területét (a továbbiakban: KBVP) is, ami, ahogy azt az EUSZ 42. cikk (1) bekezdése is kimondja, a KKBP szerves részét képezi.

93. Márpedig álláspontom szerint, mivel az az Atalanta katonai művelet szükséges folytatása, és ugyanazt a nemzetközi béke és biztonság fenntartására vonatkozó célkitűzést követi, a megállapodás a KBVP részét képezi.

94. Az EUSZ 42. cikk (1) bekezdése értelmében a KBVP „polgári és katonai eszközök igénybevételével biztosítja az Unió műveleti képességét. Az Unió ezeket az eszközöket az Egyesült Nemzetek Alapokmányának alapelveivel összhangban igénybe veheti az Unión kívüli békefenntartó, konfliktusmegelőző és a nemzetközi biztonságot erősítő missziókban”.

95. A KBVP misszióinak tartalmát az EUSZ 43. cikk (1) bekezdése határozza meg, amely szerint „[a] 42. cikk (1) bekezdésében említett missziók, amelyek végrehajtása során az Unió polgári és katonai eszközöket vehet igénybe, közös leszerelési műveleteket, humanitárius és mentési feladatokat, katonai tanácsadói és segítségnyújtási feladatokat, konfliktusmegelőzést és békefenntartást, harcoló erők válságkezelésben kifejtett feladatait – beleértve a béketeremtést is – és a konfliktusok lezárását követően a helyzet stabilizálására irányuló műveleteket foglalnak magukban. E missziók mindegyike hozzájárulhat a terrorizmus elleni küzdelemhez, ideértve a terrorizmus ellen saját területükön küzdő harmadik országok támogatását is.”

29 — Lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítélet 76. pontját, valamint az ügyre vonatkozó indítványom 66. pontját.

96. A Parlament előadja, hogy nem világos számára, hogy az Unió képviselőinek és az Eunavfor-nak a megállapodás értelmében ellátott missziói, mint a személyek és javak átadása, a bizonyítékok átadása, a büntetőeljárás lefolytatásának és a határozathozatalnak a megkönnyítése, a jogszabályok felülvizsgálata, a nyomozók képzése, pénzügyi, technikai és logisztikai vagy más segítség nyújtása a Mauritiusi Köztársaság számára, miért tartozna a KBVP-nek az EUSZ 42. és EUSZ 43. cikkben említett különös célkitűzései közé. Bár azt elismeri, hogy ezek a missziók hozzájárulhatnak a nemzetközi biztonság megerősítése általános célkitűzésének megvalósításához, és összefüggenek az Atalanta katonai művelettel, a Parlament úgy véli, hogy azok jellege és különös célkitűzései túlmutatnak az Atalanta művelet létrehozásának célkitűzésein.

97. Álláspontom szerint, éppen ellenkezőleg, a KBVP misszióinak az EUSZ 43. cikk (1) bekezdésében foglalt felsorolása kellőképpen tág ahhoz, hogy lefedje a megállapodás valamennyi rendelkezését, és azok alapján arra lehessen következtetni, hogy az utóbbi szerves részét képezi KBVP területére tartozó misszióinak.

98. Még ha meg is kell állapítani, hogy a gyanúsítottak átadása és a büntetőeljárás megindítása velük szemben nem kifejezetten katonai jellegű tevékenység, rá kell mutatni, hogy a KBVP egyik fontos sajátossága, ami világosan kitűnik az EUSZ 42. cikk (1) bekezdéséből és az EUSZ 43. cikk (1) bekezdéséből is, hogy az nem korlátozódik katonai eszközök alkalmazására, hanem, különösen a válságkezelés keretében polgári eszközök alkalmazását is előírja.³⁰

99. A Parlament álláspontja szerint az a tény, hogy a megállapodás a bűnözés egyik formája elleni küzdelmet célozza, és azt az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségről szóló V. címében foglalt, a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés területéhez hasonló eszközök útján végzi, azt vonja magával, hogy a vitatott határozatot is az ebben a címben foglalt jogalapokra, tudniillik az EUMSZ 82. és EUMSZ 87. cikkekre kell alapítani.

100. A Bizottság előadja, hogy a megállapodás fő célkitűzése annak elkerülése, hogy az érintett tagállamok maguk legyenek kénytelenek lefolytatni a büntetőeljárásokat. Ez a megállapodás megkönnyíti a tagállamok hatóságai és a Mauritiusi Köztársaság hatóságai közötti együttműködést azzal, hogy jogi kereteket és gyakorlatot teremt a gyanúsítottak harmadik országok számára a nyomozás és a büntetőeljárás utóbbi általi lefolytatása céljából történő átadásához. Ebből következik, hogy a megállapodás célkitűzése és tartalma igazolná, hogy az elsődlegesen az igazságügyi együttműködési célú megállapodás megkötésének jogalapja az EUMSZ 82. cikk legyen. Az a tény, hogy a megállapodás végrehajtásában katonai kötelékbe tartozó személyek vesznek részt, nem változtat a Bizottság által levont következtetéseken. A megfelelő jogalap meghatározásához ugyanis a tevékenységet végző személyek besorolása vagy minősége nem számít, ezzel szemben a tervezett tevékenység típusa döntő jelentőségű.

101. Álláspontom szerint a Parlament és a Bizottság álláspontja téves.

102. Érvelésének első része tekintetében a Parlament előadja, hogy a bűnözés elleni küzdelem nem tekinthető a KKBV vagy a KBVP keretében az Unió céljának vagy különös missziójának, hanem az a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség területére tartozik. Rámutat arra is, hogy az EUSZ 43. cikk (1) bekezdése kizárólag a terrorizmus elleni küzdelmet nevesíti.

103. Mindazonáltal az utóbbi rendelkezésben foglalt kitétel, amely szerint a KBVP missziói hozzájárulhatnak a terrorizmus elleni küzdelemhez, álláspontom szerint semmiképpen sem zárja ki azt, hogy ilyen missziók a bűnözés más formái elleni küzdelemhez is hozzájáruljanak.

30 — Ahogy azt már a 2003. december 12-én Brüsszelben elfogadott „Európai biztonsági stratégia – Biztonságos Európa egy jobb világban” című dokumentum is kimondta, „az új fenyegetések egyike sem tisztán katonai jellegű, és azok ellenőrzése sem lehetséges kizárólag katonai eszközökkel. Valamennyivel szemben a fellépési eszközök kombinációjával kell fellépni.” (7. o.).

104. Továbbá, ahogy arra a Tanács jogosan mutat rá, az Unió területén kívül elkövetett, a nemzetközi biztonságot fenyegető nemzetközi bűncselekmények elleni küzdelem kérdése a KKBP területére tartozik, beleértve abba adott esetben a válságkezelési műveletek útján annak szerves részét, a KBVP-t is.

105. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az Unió a biztonságot érintő fenyegetésekkel – beleértve ebbe a bűnözői tevékenységből eredő fenyegetéseket is – történő szembeszállás érdekében több biztonsági ágazati reformmissziót, különösen polgári missziókat, valamint számos rendőrségi és „jogállamiság” missziót is folytatott a KBVP keretében³¹. Márpedig, álláspontom szerint jogosan, ezeket a missziókat úgy ítélték meg, hogy azok nem a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség területére tartoztak. Az említett missziók keretében folytatott műveletek a közrend fenntartását vagy helyreállítását célozzák. A tervezett feladatok lehetnek különösen a biztonsági személyzet képzése és segítése, valamint a jogalkotás segítése.³²

106. A Parlament és a Bizottság érvelése is mutatja, hogy a KKBP és a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső dimenziójának elkülönülését a gyakorlatban is érdemes világgossá tenni.

107. Az Unió e két politikájának elkülönítését megnehezíti a biztonság követelményének ezekhez történő kettős kapcsolódása.³³ Az Unió biztonságának megőrzésére, valamint a nemzetközi biztonság megerősítésére irányuló célkitűzés az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének a) és c) pontja értelmében az Unió külső tevékenységére vonatkozó célkitűzések. A biztonság magas szintjének garantálása ugyanakkor az EUMSZ 67. cikk (3) bekezdése értelmében a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség célkitűzése is.

108. Mindazonáltal a KKBP és a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső dimenziójának alkalmazási köreit egyértelműen el kell különíteni.

109. Ahogy arra a Tanácsa szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget érintő intézkedések tekintetében rámutat, függetlenül attól, hogy azok külső vagy belső dimenziót érintenek-e, azokat minden esetben a szabadság, a biztonság és a jogok Unión belüli érvényesülése céljának érdekében kell meghozni. Az EUMSZ 67. cikk (1) bekezdése ugyanis kimondja, hogy „[a]z Unió egy, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget alkot”, ami megjelenik az EUSZ 3. cikk (2) bekezdésében is. Ez utóbbi rendelkezés értelmében „[a]z Unió egy belső határok nélküli, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló olyan térséget kínál polgárai számára, ahol a személyek szabad mozgásának biztosítása a külső határok ellenőrzésére, a menekültügyre, a bevándorlásra, valamint a bűnmegelőzésre és bűnüldözésre vonatkozó megfelelő intézkedésekkel párosul”.

31 — Hivatkozni lehet például az Európai Unió koszovói jogállamiság-missziójáról (EULEX KOSOVO) szóló, 2008. február 4-i 2008/124/KKBP együttes fellépésre (HL L 42., 92. o.); az Európai Unió iraki integrált jogállamiság-missziójáról (EUJUST LEX IRAQ) szóló, 2010. június 14-i 2010/330/KKBP tanácsi határozat (HL L 149., 12. o.) alapján Irakban nyújtott segítségre; az Afrika szarván a regionális tengeri kapacitásépítést célzó európai uniós misszióról (EUCAP NESTOR) szóló, 2012. július 16-i 2012/389/KKBP tanácsi határozatra (HL L 187., 40. o.), valamint az Európai Unió nigeri KBVP-missziójáról (EUCAP Sahel Niger) szóló, 2012. július 16-i 2012/392/KKBP tanácsi határozatra (HL L 187., 48. o.).

32 — Az Európai Tanács 2000. június 19–20-án Santa Maria Feirában tartott ülését követően az Unió kialakította a KBVP polgári dimenzióját. Az ennek keretében indított missziók célja a konfliktus utáni helyzetben lévő vagy gyenge intézményrendszerű államok számára történő segítségnyújtás, a jogszabályok konszolidálása és/vagy a szervezett bűnözés elleni küzdelem vagy a külső határai hatékonyabb ellenőrzésével kapcsolatos kapacitásai fejlesztése. Lásd Traune, F., „The internal-external security nexus: more coherence under Lisbon?”, Occasional Paper, ISS, 2011. március, 16. o.

33 — Lásd Neframi, E., „L’aspect externe de l’espace de liberté, de sécurité et de justice: quel respect des principes et objectifs de l’action extérieure de l’Union?”, *La dimension extérieure de l’espace de liberté, de sécurité et de justice de l’Union européenne après le traité de Lisbonne*, Bruylant, 2013., 509. o., különösen 521. o.

110. A szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségnek az uniós polgárok érdekében történő létrehozása az Unió külső hatásköreinek gyakorlását teszi szükségessé.³⁴ Az EUMSZ 79. cikk (3) bekezdése például kifejezetten biztosítja az Unió számára a külső hatáskört visszafogadási megállapodások megkötése céljából. Továbbá az EUMSZ 216. cikk alapján az Unió a rendőrségi vagy igazságügyi együttműködés területén nemzetközi megállapodásokat köthet, különösen ha ez a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség céljai valamelyikének megvalósítása érdekében szükséges.

111. Tehát az EUSZ 3. cikk (2) bekezdésében és az EUMSZ 67. cikkben meghatározott célkitűzésekből kiindulva lehet meghatározni a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső dimenzióját. Másként fogalmazva, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső dimenziója az e rendelkezésekben foglalt célkitűzésektől függ, és azokhoz képest eszköz jellegű.³⁵ A szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség belső és külső politikai szorosan összefüggnek. A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső vonatkozásának meghatározása érdekében kiemelten figyelembe kell venni a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség belső politikai funkcióit.³⁶

112. Ebből következik, hogy – bár ennek a térségnek a kialakítása az Unió részéről külső tevékenységet is igényelhet – ahhoz, hogy egy megállapodást úgy lehessen tekinteni, mint amely a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térséghez tartozik, az szükséges, hogy az szoros összefüggést mutasson az Unión belül a szabadsággal, a biztonsággal és a jog érvényesülésével. Másképpen fogalmazva, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséghez tartozás akkor igazolt, ha közvetlen összefüggés van az Unió belső biztonságának célkitűzése és az Unión kívül kialakított igazságügyi és/vagy rendőrségi együttműködés között. Ezzel szemben az Unió tevékenységét akkor kell a KKBP-hez tartozónak tekinteni, ha annak célkitűzése elsősorban az Unión kívüli régió békéje, stabilitása és demokratikus fejlődése.³⁷

113. A különbségtétel valóban nem minden esetben magától értetődő, mivel lehetséges, hogy egy adott régióban egy bizonyos fajta bűnözés kialakulása egyszerre jelenthet veszélyt az Unió belső biztonsága és az érintett régió stabilitása szempontjából.³⁸ Ahogy az különösen az Európai Tanács által 2010-ben elfogadott Stockholmi Programból³⁹ kiderül, a belső és a külső biztonság elválaszthatatlan egymástól. Európa és polgárainak védelme szempontjából elengedhetetlen, hogy a kontinensünktől messze jelentkező veszélyekkel is foglalkozzunk.⁴⁰

114. Ez álláspontom szerint nem változtat azon, hogy az Unió olyan fellépését, amely a Biztonsági Tanács által kezdeményezett nemzetközi együttműködés keretébe illeszkedik, és amelynek célja mindenekelőtt egy olyan fenyegetés elleni küzdelem, amely a nemzetközi békét és biztonságot érinti, a KKBP keretében kell elfogadni.

34 — A Hágai Program: a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének erősítése az Európai Unióban (HL 2005. C 53., 1. o.) kimondja, hogy az Unió valamennyi hatáskörét, köztük a külkapcsolatokat is integrált és következetes módon fel kell használni a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térsége létrehozásának érdekében (4. pont, utolsó bekezdés).

35 — Lásd Govaere, I. és Demedts, V., „Quelle définition de l'«externe» en matière d'ELS? Le cadre et les enjeux”, *La dimension extérieure de l'espace de liberté, de sécurité et de justice de l'Union européenne après le traité de Lisbonne*, Bruylant, 2013, 489. o., különösen a 497. o.

36 — Uo., 508. o.

37 — Lásd de Biolley, S., „Coopération policière dans l'Union européenne”, *Jurisclasseur Europe*, 2680. füzet, 114. pont.

38 — Uo.

39 — A stockholmi program – A polgárokat szolgáló és védő, nyitott és biztonságos Európa (HL 2010. C 115., 1. o.).

40 — Lásd az „Európa a globalizált világban – a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének külső dimenziója” című 7. pontot. Az Európai Tanács e tekintetben „elismeri, hogy a KBVP, valamint számos, a szabadsággal, a biztonsággal és a jog érvényesülésével kapcsolatos külső fellépés közös célokat követ, illetve céljaik kiegészítik egymást. A KBVP-missziók az Unió belső biztonságához is fontos hozzájárulást nyújtanak, mégpedig azáltal, hogy erőfeszítéseket tesznek a fogadó országokban előforduló, súlyos és transznacionális jellegű bűncselekmények elleni küzdelem támogatására, valamint a jogállamiság iránti tisztelet kialakítására” (7.1. pont). Ezért az Európai Tanács „ezen közös célok előmozdítása érdekében fokozottabb együttműködésre ösztönöz a szabadsággal, a biztonsággal és a jog érvényesülésével kapcsolatos fellépések és az KBVP között” (uo.).

115. Márpedig a jelen ügyben a megállapodás, amelyről láthattuk, hogy nemzetközi szinten elhatározott fellépés keretébe illeszkedik, és a célja a szomália partoknál történő kalóztámadások elleni küzdelem ebben a zónában a nemzetközi béke és biztonság biztosítása érdekében, véleményem szerint nem foglal magában a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséggel megfelelően szoros összefüggésben lévő helyzeteket.

116. A Parlament állításával ellentétben a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséghez kapcsolódáshoz nem elegendő az a tény, hogy a megállapodás együttműködést ír elő az Eunavfor és a Mauritiusi Köztársaság bűnüldöző hatóságai között, valamint, hogy rendőri vagy igazságügyi jellegű tevékenységekhez kapcsolódik.

117. Álláspontom szerint téves az az állítás, hogy mivel egyénekkel való jogi bánásmódról van szó, ez elegendő ahhoz, hogy az Unió fellépése a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséggel kapcsolatos politika – jelen esetben annak külső dimenziója – területére tartozzon. A KKBP alapján ugyanis lehetséges rendőri vagy igazságügyi eszközöket alkalmazni a célkitűzések elérése érdekében. Az ilyen eszközök használata önmagában nem meghatározó, feltéve, hogy azok a nemzetközi béke és biztonság fenntartásának célkitűzését szolgálják, amely, ahogy az a fentiek alapján látható, vitathatatlanul a KKBP részét képezi, nem pedig a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség célkitűzése.

118. Az Uniónak a KBVP keretében indított missziói arról árulkodnak, hogy a KKBP céljainak érdekében alkalmazhatóak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség hagyományos eszközei. Ennek megfelelően az Unió által a béke fenntartása, a konfliktusok megelőzése és a nemzetközi biztonság megerősítése érdekében elhatározott nemzetközi missziókat segíti a polgári eszközökhöz folyamodás lehetősége, mint az érintett harmadik országok igazságszolgáltatási rendszerének és rendőri szerveinek megerősítése⁴¹. A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső dimenzióját így magába olvasztja az Unió külpolitikai hatáskörének a KKBP célkitűzései érdekében történő gyakorlása.⁴²

119. Végül hangsúlyozni kívánom, hogy az a megállapítás, amely szerint a megállapodás a kalóztámadásokkal gyanúsított személyek jogainak védelmét szolgálja, valamint, hogy az az Unió által a Mauritiusi Köztársaság számára különösen a jogszabályok felülvizsgálata, a nyomozók és ügyészek képzése, a nyomozati és bírósági eljárások céljából nyújtandó technikai és logisztikai támogatás szabályainak meghatározása érdekében a felek egy későbbi megállapodására utal, nem elegendő ahhoz, hogy ez a megállapodás a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség területére tartozónak minősüljön. A megállapodás ezen összetevői ugyanis az emberi jogok védelmének és a jogállam konszolidálása biztosításának a KKBP célkitűzései közé tartozó célját szolgálják. E tekintetben ellentmondás lenne, ha a megállapodásban részes felek arra irányuló szándéka, hogy a kalóztámadások hatékony visszaszorítása ne azok elkövetői alapvető jogainak sérelmével valósuljon meg, hozzájárulna ahhoz, hogy a megállapodás kikerüljön a KKBP területéről, amely, mint az Unió valamennyi politikája, az alapvető jogok tiszteletben tartásának kötelezettségével jár.

41 — A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség és a KKBP-nek a KBVP dimenziójában alkalmazott hagyományos eszközei közötti kölcsönhatást hangsúlyozza a Bel-és Igazságügyi Tanács 2010. február 25–26-i ülésén elfogadott és az Európai Tanács 2010. március 25–26-i ülésén megerősített „Az Európai Unió belső biztonsági stratégiája: Az európai biztonsági modell felé” című dokumentuma, amely kimondja, hogy „nagyon fontos [...] a bűnüldöző szervek és a jogérvényesülés, szabadság és biztonság területén működő szervek közötti együttműködés megerősítése a polgári válságkezelési missziók valamennyi szakaszában, azért, hogy az említettek a helyszínen érintett minden más szolgálattal (katonai, diplomáciai, sürgősségi szolgálatokkal) együttműködve részt tudjanak venni a konfliktusok megoldásában” (30. o.). Szoros összefüggés van tehát a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső dimenziója és a KBVP között, és ezek kiegészítik egymást. Ha a harmadik országokkal történő együttműködés döntő fontosságú az Unió belső biztonságára vonatkozó célkitűzés eléréséhez, ugyanígy a KBVP missziók is szolgálhatják a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség célkitűzéseit, nem pusztán a belső biztonság számára releváns információk szolgáltatásával, hanem az Unió környezete stabilitásának biztosításával is (lásd ezzel a vonatkozással összefüggésben Wolff, S. és Mournier, G., „The external dimension of JHA: A new dimension of EU diplomacy”, *Freedom, Security and Justice after Lisbon and Stockholm*, TMC Asser Press, 2011).

42 — Lásd Neframi, E., i. m., 527. o.

120. Az Unió által folytatott katonai művelet szükségszerűen a kalóztámadások elkövetőinek elfogásával jár. Az e személyekre vonatkozó, az elfogásukat követő bánásmód és a további sorsuk meghatározása szükségszerűen részét képezi magának a műveletnek. Márpedig az egyetlen jogszerű bánásmód a letartóztatott személyekkel szemben egy eljárás megindítása. Ebből a szemszögből nézve azon országok számára, amelyeknek a kalózokat átadták, lehetővé tenni azt, hogy eljárásaikat a nemzetközi emberi joggal összhangba hozzák, a KKBP keretében folytatott katonai művelet utolsó, de alapvető jelentőségű szakaszát jelenti.

121. A fentiekből következik, hogy a Tanács a vitatott határozat elfogadásakor jogosan döntött úgy, hogy az nem tartozik a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség külső dimenziójához, így nem szükséges az Unió ezen politikájához kapcsolódó jogalapok megjelölése.

122. Álláspontom szerint a megállapodás nem tartalmaz a fejlesztési együttműködéssel kapcsolatos összetevőt sem, amely igazolhatná az EUM-Szerződés ötödik része III. címének 1. fejezetében foglalt jogalap alkalmazását.

123. A Bizottság kontra Tanács ügyben 2008. május 20-án hozott ítéletében⁴³ a Bíróság megállapította, hogy „ahhoz, hogy a Közösség a fejlesztési együttműködési politikája keretében a kézi lőfegyverek és könnyűfegyverek elterjedése elleni küzdelemre irányuló konkrét intézkedést hozhasson, ezen intézkedésnek mind a célja, mind a tartalma miatt az EK-Szerződés által e területen ráruházott hatáskörbe kell tartoznia”⁴⁴. A Bíróság álláspontja szerint „[n]em ez az eset áll fenn akkor, ha egy ilyen intézkedés, még ha hozzá is járul a fejlődő országok gazdasági és társadalmi fejlődéséhez, alapvető célja a KKBP végrehajtása”⁴⁵.

124. Márpedig láthattuk, hogy a megállapodás és a vitatott határozat súlypontját a KKBP jelenti.

125. Az EUMSZ 208. cikk (1) bekezdésének második albekezdése értelmében „[a]z Unió [fejlesztési együttműködési] politikája elsődleges célként a szegénység mérséklésére, idővel pedig annak felszámolására irányul”.

126. Ahogy arra a Tanács rámutat, az EUMSZ 208. cikk (1) bekezdése a fejlesztési együttműködés alkalmazási köre súlypontját határozta meg, amely szerint az Unió fejlesztési politikájának központi eleme a szegénység mérséklése és felszámolása. Az EUMSZ 208. cikk (1) bekezdése második albekezdésének utolsó mondata továbbá kimondja, hogy „[a]z Unió azon politikáinak végrehajtásakor, amelyek hatással lehetnek a fejlődő országokra, figyelembe veszi a fejlesztési együttműködés célkitűzéseit”. Az Unió más politikáinak, mint a KKBP-nek, figyelemmel kell lenniük a fejlesztési együttműködés célkitűzéseire, és hozzájárulhatnak ahhoz, ami összhangban van az Unió külső tevékenysége összhangjának követelményével. Következésképpen önmagában az a tény, hogy egy, a KKBP területére tartozó intézkedés közvetve pozitív hatással lehet harmadik országok fejlődésére, nem teszi azt az EUMSZ 208. cikk értelmében a fejlesztési együttműködés alkalmazási körébe tartozóvá.

43 — A C-91/05. sz. ügy (EBHT 2008., I-3651. o.).

44 — 71. pont.

45 — 72. pont.

127. A Lisszaboni Szerződést megelőző Szerződések hatálya alatt a Bíróság meglehetősen tágan értelmezte a fejlesztési együttműködés által lefedett kört.⁴⁶ Az ilyen tág értelmezésnek is vannak azonban bizonyos korlátai. El kell különíteni különösen a fejlesztést célzó intézkedéseket az Unió más, például a KKBP céljaira irányuló intézkedéseitől. Ebből a nézőpontból a Mauritiusi Köztársaság büntető határozatok meghozatalára való képességének megerősítése nem önmagában való cél, hanem az a nemzetközi békét és biztonságot fenyegető kalóztámadások elkövetői alapvető jogainak tiszteletben tartása mellett ezeknek a cselekményeknek a hatékony visszaszorítását célozza.

128. A megállapodás címén nyújtott bármilyen, különösen annak 7. cikke (2) és (3) bekezdésében foglalt segítségnyújtás a kalóztámadások hatékony visszaszorítása céljából a kalóztámadásokkal gyanúsított személyek átadására, valamint a Mauritiusi Köztársaságnak a megállapodásnak a nemzetközi emberi jogokkal összhangban történő alkalmazására való képességének megerősítésére vonatkozik. Egyébiránt megjegyzem, hogy a megállapodás 10. cikke (2) bekezdésének f) pontjában foglalt, a megállapodás 7. cikkében említett technikai, szakértői, képzési és egyéb támogatás nyújtása kizárólag „e megállapodás céljainak teljesítése érdekében” történik. A megállapodásban előírt segítségnyújtás tehát nem megy túl az Atalanta művelet létrehozását megalapozó célkitűzéseken. Nincs tehát semmilyen, a Mauritiusi Köztársaság fejlődésével kapcsolatos célkitűzése, következésképpen az EUMSZ 208. cikk és EUMSZ 209. cikk alkalmazásában nem minősül fejlesztési intézkedésnek.

129. A segítségnyújtás típusa nem döntő fontosságú kérdés, és azok egyike sem tartozik a jellegénél fogva a fejlesztési együttműködéshez.⁴⁷ E tekintetben a KKBP, és különösen – amint láthattuk – a KBVP területén a biztonság garantálása és az emberi jogok, valamint a jogállamiság előmozdítása érdekében minden további nélkül lehetőség van olyan segítségnyújtásra, mint a „Mauritius[i Köztársaság] számára történő technikai és logisztikai [támogatás] a jogszabályok felülvizsgálata, a nyomozók és ügyészek képzése, a nyomozati és bírósági eljárások [...] terén”⁴⁸.

130. E megfontolásokból következik, hogy mivel nincs a megállapodásnak a fejlesztési együttműködéssel kapcsolatos összetevője, a vitatott határozatot jogosan alapították az EUSZ 37. cikkre, anélkül hogy ahhoz a fejlesztési együttműködéssel összefüggő másik jogalapot kapcsoltak volna.

131. Mivel a vitatott határozatot jogosan alapították kizárólag a KKBP-re vonatkozó jogalapra, az azzal kapcsolatos megállapodást úgy kell tekinteni, mint amely az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének második albekezdése értelmében kizárólag a KKBP-re vonatkozik. Az e megállapodás megkötésére vonatkozó határozathoz tehát nem volt szükséges sem a Parlament egyetértése, sem a Parlamenttel való konzultáció.

II – Az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

132. Második jogalapjával a Parlament azt rója fel a Tanácsnak, hogy az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében foglalt követelményt megsértve „nem tájékoztatta haladéktalanul és teljeskörűen az eljárás minden szakaszában”.

46 — Lásd a C-268/94. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 1996. december 3-án hozott ítélet (EBHT 1996., I-6177. o.) 23–29. pontját és 37–39. pontját, a C-403/05. sz., Parlament kontra Bizottság ügyben 2007. október 23-án hozott ítélet (EBHT 2007., I-9045. o.) 56–58. pontját, valamint a fent hivatkozott Bizottság kontra Tanács ügyben hozott ítélet 64–70. pontját.

47 — Lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bizottság kontra Tanács ügyben 2008. május 20-án hozott ítélet 104. és 105. pontját.

48 — Lásd a megállapodás 7. cikkének (3) bekezdését.

133. A Tanács elsődlegesen előadja, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, mivel egy kizárólag a KKBP-re vonatkozó megállapodásról van szó, a Bíróságnak tehát nincs hatásköre annak ellenőrzésére, hogy eleget tett-e az ebben a rendelkezésben foglalt tájékoztatási kötelezettségnek. Másodlagosan, ha a Bíróság megállapítaná, hogy hatáskörrel rendelkezik az említett rendelkezés betartásának ellenőrzésére, előadja, hogy az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdését semmilyen módon nem sértette meg.

134. Az EUSZ 24. cikk (1) bekezdésének második albekezdése értelmében a „Bíróság [a KKBP-vel összefüggő] rendelkezésekre vonatkozóan nem rendelkezik hatáskörrel, kivéve [az EUSZ]40. [cikk] betartásának ellenőrzésére, valamint az [EUMSZ] 275. [cikk] második bekezdésében meghatározott, bizonyos határozatok jogszerűségének felülvizsgálatára vonatkozó hatáskörét”.

135. Az EUMSZ 275. cikk első bekezdése továbbá kimondja, hogy a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a „[KKBP-re vonatkozó rendelkezések] alapján elfogadott jogi aktusok tekintetében”. Mindazonáltal az EUMSZ 275. cikk második bekezdése értelmében „[a] [...] Bíróság[...] hatáskörrel rendelkezik az [EUSZ] 40. [cikk] betartásának ellenőrzése, valamint a Tanács által az [EU-Szerződés] V. címének 2. fejezete alapján a természetes vagy jogi személyekre vonatkozóan elfogadott korlátozó intézkedéseket előíró határozatok jogszerűségének felülvizsgálatára irányuló, [az EUMSZ] 263. [cikk] negyedik albekezdése alapján hozzá benyújtott keresetek tekintetében”.

136. Ezekből a rendelkezésekből kitűnik, hogy bár a KKBP területén főszabályként a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel, ez a terület ugyanakkor nem teljesen mentesül az uniós bíróság ellenőrzése alól.

137. Nem vitatott, hogy az EUMSZ 218. cikk határozza meg a nemzetközi megállapodásokkal kapcsolatos tárgyalásokkal és azok megkötésével kapcsolatos szabályokat. Az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében foglalt szabály, amely szerint „[a] [...] Parlamentet az eljárás minden szakaszában haladéktalanul és teljeskörűen tájékoztatni kell”, az uniós jog valamennyi területére alkalmazandó. Így tehát, amennyiben ez a rendelkezés különösen az Unió által a KKBP területén megkötött nemzetközi megállapodásokra vonatkozik, az EUSZ 24. cikk (1) bekezdésének második albekezdése és az EUMSZ 275. cikk első bekezdése értelmében egyáltalán nem a KKBP-vel kapcsolatos rendelkezésről van szó. A hatáskör hiányára vonatkozó első indokot tehát ki kell zárni.

138. Továbbá, bár ahogy azt a fentiekben is láthattuk, a vitatott határozat anyagi jogi szempontból kétségtelenül az EUMSZ 275. cikk első bekezdése értelmében a KKBP-re vonatkozó rendelkezések alapján elfogadott aktus, ebből álláspontom szerint nem következik, hogy a Bíróságnak a hatásköre hiányát kell megállapítania egy, az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében foglalthoz hasonló eljárási feltétel Tanács általi betartásának ellenőrzése tekintetében, amely feltétel valamennyi nemzetközi megállapodásra alkalmazandó, és amelynek alkalmazása a KKBP területén kötött nemzetközi megállapodások tekintetében nincs kifejezetten kizárva.

139. Bár a Bíróság hatáskörét az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése Tanács általi betartásának ellenőrzése tekintetében álláspontom szerint meg kell állapítani, ez nem változtat azon, hogy ellenőrzésének keretében, ha a jelen ügyszámhoz hasonlóan egy kizárólag a KKBP-re vonatkozó megállapodásról van szó, a Bíróságnak figyelemmel kell lennie a KKBP-re alkalmazandó szabályok és eljárások jellegzetességeire, ahogy az az EUSZ 24. cikk (1) bekezdésének első albekezdéséből is kitűnik.

140. Nem vitatott, ahogy azt a fent hivatkozott Parlament kontra Tanács ügyben hozott ítéletében a Bíróság emlékeztetett rá, hogy „a Parlament jogalkotási eljárásban való részvétele azon alapvető demokratikus elvet tükrözi uniós szinten, amely szerint a nép képviselői testületen keresztül vesz részt a hatalomgyakorlásban”⁴⁹. A Bíróságnak ugyanakkor meg kellett állapítania, hogy a Lisszaboni Szerződés megalkotói azt választották, hogy „az Unió KKBP-vel összefüggő fellépései tekintetében a Parlament számára korlátozottabb szerepet biztosít[anak]”⁵⁰.

141. Márpedig a KKBP területének különös szabályai és eljárásai közé tartozik, hogy az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének második albekezdésével összhangban a Parlament egyetértése vagy a Parlamenttel történő konzultáció nem szükséges, ha a szóban forgó megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik.

142. Álláspontom szerint ebből az következik, hogy a Parlament számára az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése alapján nyújtandó tájékoztatás szabályai és annak részletessége attól függően változik, hogy a szóban forgó megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik-e, vagy sem. Más szavakkal, álláspontom szerint jogosan követelhető meg a Tanácstól, hogy gyorsabban és részletesebben tájékoztassa a Parlamentet egy nemzetközi megállapodással kapcsolatban, ha az utóbbi egyetértése vagy a vele történő konzultáció az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése második albekezdésének alkalmazásával kötelező, mint ha sem a Parlament egyetértése, sem a vele történő konzultáció nem kötelező. Ahhoz ugyanis, hogy világos véleményt adhasson, a Parlamentnek a megfelelő időben megfelelően részletes tájékoztatással kell rendelkeznie, és e tájékoztatás hiányában alappal tagadhatja meg az egyetértés megadását egy megállapodás megkötéséről szóló határozathoz.

143. Az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettség Tanács általi betartásának ellenőrzésekor a Bíróságnak tehát álláspontom szerint minden egyes esetben figyelemmel kell lennie az érintett megállapodás jellegére, valamint a Parlamentnek az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének második albekezdése értelmében fennálló, az e megállapodás tartalmának befolyásolására vonatkozó hatáskörére.

144. Mindezek mellett annak elfogadása, hogy az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség szintje annak megfelelően változó lehet, hogy a Parlament milyen módon vehet részt a nemzetközi megállapodás megkötésével kapcsolatos eljárásban, nem szükségszerűen jelenti annak elfogadását, hogy a Parlamentet megfoszsják a megfelelő tájékoztatástól, ha az érintett megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik. Emlékeztetek ugyanis arra, hogy – még ha a tájékoztatási kötelezettség szintje esetenként változhat is – az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettség általánosan alkalmazandó, beleértve tehát a KKBP területét is.

145. Egyébiránt nem szabad elfelejteni, hogy még ha a KKBP területén, különösen akkor, ha egy megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik, korlátozott is a a Parlament szerepe, mindazonáltal betekintési joggal rendelkezik ebbe a politikába, ahogy az az EUSZ 36. cikkből is kiderül.⁵¹

146. Lássuk most tehát, hogy a Parlamentet a megállapodással kapcsolatos tárgyalások és annak megkötése során mely időpontokban tájékoztatták.

49 – 81. pont.

50 – 82. pont.

51 – Az EUSZ 36. cikk első bekezdése előírja, hogy „[a]z Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője rendszeresen konzultál [a] [...] Parlamenttel a [KKBP], valamint a [KBVP] főbb vonatkozásairól és alapvető választási lehetőségeiről, továbbá folyamatosan tájékoztatja ezen politikák alakulásáról. Gondoskodik arról, hogy [a] [...] Parlament nézeteit kellőképpen figyelembe vegyék. [A] [...] Parlament tájékoztatásába a különleges képviselőket is be lehet vonni”. Az EUSZ 36. cikk második albekezdése továbbá kimondja, hogy a Parlament „kérdésekkel fordulhat a Tanácshoz és a főképviselőhöz, illetve számára ajánlásokat tehet. [A] [...] Parlament évente két alkalommal megvitatja [KKBP] – ideértve a [KBVP-t] is – végrehajtása terén elért előrehaladást”.

147. 2010. március 22-én a Tanács felhatalmazta az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét az átadásról szóló megállapodások megkötéséhez szükséges tárgyalások megkezdésére több harmadik országgal, köztük a Mauritiusi Köztársasággal is.

148. Ugyanezen a napon kelt levelével a Tanács tájékoztatta a Parlament elnökét erről a döntésről, jelezve, hogy megfelelő időben tájékoztatni fogja a szóban forgó átadási megállapodások megkötéséről.

149. A tárgyalások végén 2011. július 12-én elfogadták a vitatott határozatot, amellyel a Tanács felhatalmazást adott a megállapodás megkötésére.

150. A megállapodást a felek 2011. július 14-én írták alá.

151. A vitatott határozatot és a megállapodást 2011. szeptember 30-án közzétették az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*.

152. 2011. október 17-én kelt levelével a Tanács tájékoztatta a Parlament elnökét a vitatott határozat elfogadásáról és a megállapodás aláírásáról.

153. A Parlament azt rója fel egyrészt, hogy a Tanács nem tájékoztatta a megállapodással kapcsolatos tárgyalási szakaszban, másrészt, hogy több mint három hónapot várt azzal, hogy a vitatott határozatról és a megállapodásról tájékoztassa.

154. Álláspontom szerint ezek a kifogások nem alkalmasak a vitatott határozat megsemmisítésének megalapozására.

155. Először is ugyanis álláspontom szerint az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése a Tanács részéről tényleges tájékoztatási lépéseket ír elő a Parlament felé. Ennek megfelelően álláspontom szerint valamely tanácsi határozatnak önmagában az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* történő közzétételével nem lehet eleget tenni az ebben a rendelkezésben foglalt tájékoztatási kötelezettségnek. Márpedig megállapítható, hogy a Tanács közvetlenül és személyesen tájékoztatta a Parlament elnökét a tárgyalások megnyitásáról, majd a vitatott határozat elfogadásáról és a megállapodás aláírásáról.

156. Másodszor, amint azt korábban is jeleztem, ha az érintett megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik, nem követelhető meg a Tanácstól, hogy a Parlamentet ugyanolyan részletességgel tájékoztassa, mintha annak egyetértése vagy a vele való konzultáció kötelező lenne. Különösen abban az esetben, ha a Parlamentnek nem kellett véleményt adnia a megállapodás tartalmáról, a tárgyalások előrehaladásáról történő tájékoztatás nem volt kötelező.

157. Harmadszor, a Tanácsnak a vitatott határozat és a megállapodás elfogadásáról a Parlamentnek szóló tájékoztatásáig eltelt három hónapos időtartammal kapcsolatban megjegyzem, hogy jobban megfelelt volna az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése szellemének, ha a Parlamentet a vitatott határozat és a megállapodás *Európai Unió Hivatalos Lapjában* történő közzétételét megelőzően tájékoztatták volna. Mindazonáltal, tekintettel arra, hogy a szóban forgó időtartam a fentiekben kifejtett, azzal kapcsolatos indokokra tekintettel, hogy a megállapodás kizárólag a KKBP-re vonatkozik, nem sértette a Parlament hatáskörét, valamint nem lehetett hatással a megállapodás tartalmára sem, úgy vélem, hogy az EUMSZ 218. cikk (10) bekezdése megsértésének feltételei nem állnak fenn.

III – Véggövetkeztetések

158. A fenti megfontolások összessége alapján azt javaslom, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

- az Európai Parlamentet kötelezze a költségek viselésére, míg a Cseh Köztársaság, a Francia Köztársaság, az Olasz Köztársaság, a Svéd Királyság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, valamint az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.